

[Hanne Reintoft.]

gerne. Det burde regeringen vise mere omsorg for, end man gør ved det foreliggende lovforslag.

Axel Ivan Pedersen: Jeg vil lige gøre den enkelte bemærkning til fru Hanne Reintoft, at hun åbenbart slet ikke har forstået problemstillingen, når hun søger at blande dette lovforslags konsekvens sammen med egnsudviklingen. Det, der sker her, er i overensstemmelse med, hvad erhvervslivet, fiskerne og byerne ved Limfjordshavnene ønsker, og det eneste område, som i nogen grad bliver berørt deraf, er landbrugsområdet, der ikke betyder så forfærdelig meget nu om dage. Så der er overhovedet ingen grund til at tale om egnsudviklingsproblemer i denne forbindelse.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): Jeg vil gerne takke for tilslutningen og sige, at jeg lytter altid med meget stor interesse til, hvad hr. Aksel Larsen har at sige, og jeg ser meget gerne, at der som ønsket bliver lejlighed til at drøfte noget, der for så vidt går videre end det, der er hensigten med dette lovforslag, men som — det erkender jeg — vedrører orientering af folketinget med hensyn til, hvad der ellers eventuelt måtte skulle ske.

Jeg vil gerne præcisere, at jeg betragter lovforslaget her som noget rent formelt. Folketinget vedtog i 1946 en lov om, at Thyborøn kanal skulle lukkes, og så kan man jo altid diskutere, hvorfor man ikke har gjort det. Men når man så i 1970 eller lidt før får en teknisk vejledning, som siger, at det ikke ser ud til, at man med de begrundelser, der var for loven af 1946, bliver nødt til at lukke i en overskuelig år-række frem i tiden, selv om forholdene kan ændre sig, må det være korrekt — det tror jeg sådan set også vi er enige om — at bringe sagen tilbage til tilstanden før 1946 i den forstand, at det ikke længere kan være sådan, at ministeren for offentlige arbejder uden om folketinget — dog ikke uden bevilninger, det erkender jeg, men dog alligevel med hjemmel i en lov — har adgang til at begynde at lukke deroppe. Skulle forholdene udvikle sig sådan, at det bliver aktuelt, at man må foretage noget, så må dette være en

sag, der skal tilbage til folketinget til fornyet behandling. Således betragter jeg loven. At man så her som mange andre steder må følge forholdene og naturens udvikling og i den forbindelse også være parat til at give en orientering og studere forskellige muligheder for indgreb, tager jeg som en selvfølge.

Jeg ser det altså sådan, at det, der sker ved dette lovforslag, er, at det herefter er nødvendigt at komme tilbage i folketinget, hvis der skal foretages mere, men at det naturligvis ikke påvirker, hvad der faktisk sker ved kysten deroppe, og det er den side af sagen, som vandbygningsvæsenet må have en forpligtelse til både at følge og orientere om.

Aksel Larsen: Jeg vil blot have lov til over for ministeren at komme med det ekstra argument for udvalgsnedsættelse, at loven af 1946 forudså mange ting, deriblandt bygning af to lange dækmoler. Når loven ophæves, så er beslutningen om, at disse dækmoler skal bygges, også bortfaldet, og det er muligt, den skal bortfalde, men det er i hvert fald et detailspørgsmål, som jeg godt kunne tænke mig, at man hørte lidt nærmere om. I øvrigt har jeg selvfølgelig også andre grunde til at ønske udvalgsbehandling.

Så har jeg en enkelt bemærkning til fru Hanne Reintoft, som har misforstået det hele, også på anden måde end hr. Axel Ivan Pedersen belærte hende om. Hun talte om, at nu bør man bygge dæmningen og slusen osv., og så kan man ordne havneforholdene på anden måde. Hun synes altså ikke at vide, at det var meningen, at dæmningen med gennemstrømningssluse og skibsfartssluse skulle bygges inden for Thyborøn havn, således at Thyborøn havn var direkte besejlbare fra Vesterhavet alligevel. Så hvis fru Hanne Reintoft holder fast ved loven af 1946, bliver det altså med en helt anden løsning end den, hun åbenbart her forestillede sig, nemlig at Thyborøn havn ville forsvinde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.